

Sygn. akt X GC 332/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach , Wydział X Gospodarczy

w składzie następującym :

Przewodniczący : SSO Leszek Guza

Protokolant : Grzegorz Kaczmarczyk

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2014 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z o.o. w S.

przeciwko (...) Spółce z o.o. w P. Ś.

o nakazanie i zapłatę

1) uchyla wyrok zaoczny wydany w dniu 21 listopada 2013 r. w pkt 1, 2, 3, 4, 6 i 7 i oddala powództwo w całości;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2 417 , 00 (dwa tysiące czterysta siedemnaście 00/100) zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

/-/ Leszek Guza

Sygn. akt X GC 332/13

UZASADNIENIE

Powódka " (...) z o.o. w S. wniosła o nakazanie pozwanej (...) Spółce z o.o. w P. zaprzestania używania nazwy (...) Spółka z o.o.", usunięcia skutków niedozwolonych działań oraz opublikowania stosownego oświadczenia.

Ponadto wniosła powódka o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kwoty 12 000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazała powódka, że działa na rynku paliw płynnych od roku 2006 r. i stanowi kontynuację spółki powstałej w roku 1991.

Od samego początku powódka specjalizuje się w sprzedaży paliw. W chwili obecnej powódka jest wiodącą spółką na tym rynku i ma ugruntowaną pozycję i renomę.

W dniu 20 grudnia 2011 r. w KRS zarejestrowana została pozwana spółka.

O istnieniu pozwanej powódka dowiedziała się od swoich kontrahentów z województwa śląskiego, którzy wskazali, że na rynku pojawiła się firma o takiej samej nazwie jak powódka oferująca ten sam towar. Wskazali oni również , że część dotychczasowych klientów powódki jest przekonana, iż oferty nowego podmiotu pochodzą o do powódki.

Wskazała powódka, iż pozwana wybierając taką samą firmę naruszyła art. 43³ k.c.

Ponadto popełniła czyn nieuczciwej konkurencji z art. 5 u.o z.n.k.

Podniosła powódka, iż prowadzi działalność na terenie całego kraju stąd nie budzi wątpliwości, że pozwana oferuje swe usługi na tym samym obszarze.

Odwołała się powódka również do art. 3 u.o z.n.k.

Jako podstawę swych roszczeń wskazała art. 18 u.o z.n.k.

Wyrokiem zaocznym z dnia 21 listopada 2013 r. Sąd nakazał pozwanemu (...) spółce z o.o. w P. zaniechanie używania oznaczenia (...) jako elementu firmy pozwanej spółki, dokonanie zmiany firmy poprzez usunięcie z niej oznaczenia (...) w terminie 3 miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku, zamieszczenie w dzienniku Gazeta Wyborcza ogłoszenia o minimalnych wymiarach 5x5 cm o treści:

(...) spółka z o.o. w P. przeprasza (...) spółkę z o.o. w S. oraz wszystkich kontrahentów, którzy zostali wprowadzeni w błąd za popełnienie czynu nieuczciwej konkurencji polegającego na użyciu elementu (...) w firmie spółki.”, w terminie 21 dni od daty uprawomocnienia się wyroku a w pozostałej części powództwo oddalił.

W sprzeciwie od wyroku zaocznego pozwana wniosła o uchylenie wyroku zaocznego i oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniosła, że nigdy nie podjęła działalności gospodarczej pod kwestionowaną firmą.

Stąd nigdy nie używała w obrocie spornego oznaczenia.

Ponadto wskazała pozwana, że ocena podobieństwa oznaczenia firm winna uwzględniać wszystkie elementy tego oznaczenia. Tutaj zaś różnice są zauważalne.

Wskazała, że powódka nie wykazała wszystkich przesłanek z art. 3 u.o z.n.k.

Sąd ustalił:

W roku 1991 powstała spółka (...) spółka z o.o. Powodowa spółka działa na rynku paliw płynnych pod firmą (...) - (...) ” Spółka z o.o. w S. od roku 2006 r.

(dowód – odpis z KRS k. 14-19, 20-26, 27, 33-36 akt notarialny k. 28-32, wydruki stron internetowych k. 43, 52-55, umowy k. 44-51, akt notarialny k. 56-70, zeznania świadka S. T. nagranie z dnia 5 czerwca 2014 r.)

W roku 2011 powstała pozwana spółka pod nazwą (...) Spółka z o.o. w P.. Spółka ta nigdy nie podjęła działalności gospodarczej. (...) pozwana nie posiada koncesji na obrót paliwami.

(dowód – odpis z KRS k. 37-42, sprawozdanie finansowe k. 120-134, opinia o rachunku bankowym k. 135, deklaracja CIT-8 k. 194-197, oświadczenie k. 228, zaświadczenie k. 229, zeznania prezesa zarządu pozwanej nagranie z dnia 10 lipca 2014 r.)

W dniu 7 stycznia 2014 r. pozwana zmieniła nazwę na (...) Spółka z o.o. w P..

(dowód – postanowienie k. 192, zaświadczenie k. 193, zeznania prezesa zarządu pozwanej nagranie z dnia 10 lipca 2014 r.)

W połowie roku 2013 r. pracownik powdki S. T. otrzymał informację od M. G., że ten otrzymał informację od nieustalonej osoby, iż firma (...) oferuje paliwa w niezwykle korzystnych cenach.

(dowód - zeznania świadka S. T. nagranie z dnia 5 czerwca 2014 r., zeznania świadka M. G. nagranie z dnia 5 czerwca 2014 r.)

Powyższe ustalenia poczynił Sąd na podstawie dokumentów i zeznań przesłuchanych osób.

Dokumenty złożone przez strony uznał Sąd za wiarygodne bowiem nie były one wzajemnie kwestionowane i nie budziły zasadniczych wątpliwości Sądu.

Sąd dał wiarę zeznaniom przesłuchanych osób. Zeznania świadków i strony były bowiem spójne, logiczne i znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Sąd zważył:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jako podstawę swego powództwa wskazała powódka art. 43³ k.c. i art. 5 u.o z.n.k.

Zgodnie z art. 43³ § 1 k.c. firma przedsiębiorcy powinna się odróżniać dostatecznie od firm innych przedsiębiorców prowadzących działalność na tym samym rynku.

Zgodnie zaś z § 2 tego przepisu firma nie może wprowadzać w błąd, w szczególności co do osoby przedsiębiorcy, przedmiotu działalności przedsiębiorcy, miejsca działalności, źródeł zaopatrzenia.

Natomiast art. 5 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji stanowi, że czynem nieuczciwej konkurencji jest takie oznaczenie przedsiębiorstwa, które może wprowadzić klientów w błąd co do jego tożsamości, przez używanie firmy, nazwy, godła, skrótu literowego lub innego charakterystycznego symbolu wcześniej używanego, zgodnie z prawem, do oznaczenia innego przedsiębiorstwa.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 marca 2010 r. (IV CSK 379/09, OSNC 2010/11/149) w sprawie wytoczonej na podstawie art. 5 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (jedn. tekst: Dz.U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.) powód powinien wykazać te okoliczności, które w świetle wiedzy i zasad doświadczenia życiowego wpływają na ryzyko wprowadzenia klientów w błąd co do tożsamości przedsiębiorstw posługujących się tą samą (zbliżoną) nazwą.

W kolei w wyroku z dnia 3 czerwca 2009 r. (IV CSK 61/09, LEX nr 511987) wskazał Sąd Najwyższy, że ochronie na podstawie art. 5 i 10 ustawy z 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji jak i art. 296 ustawy z 2000 r. Prawo własności przemysłowej podlega określone oznaczenie. Granicą żądań poszkodowanego jest zdolność odróżniająca związana z wykorzystywanym oznaczeniem lub znakiem towarowym. Ocena w tym zakresie musi uwzględniać potrzebę realnej ochrony przedsiębiorców i konsumentów przed wprowadzeniem w błąd, a jednocześnie zapewniać w optymalnym stopniu swobodę konkurencji.

W doktrynie wskazuje się, że na gruncie art. 5 u.z.n.k. ochronie podlegają oznaczenia używane w obrocie - co istotne - dokładnie w takiej formie, w jakiej są używane w działalności gospodarczej. Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji nie przewiduje bowiem żadnego systemu rejestracji oznaczeń przedsiębiorstwa ani nie uzależnia ochrony od takiej rejestracji. Miarodajne jest więc zawsze to, w jakiej formie dane oznaczenie jest używane w obrocie. Zasada ta dotyczy zarówno oznaczenia podmiotu domagającego się ochrony, jak i oznaczenia naruszydela. Powód zawsze będzie musiał wykazać nie tylko pierwszeństwo używania swojego oznaczenia, ale zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu jest również zobligowany do wykazania formy używania spornego oznaczenia przez potencjalnego pozwanego. Nie jest zatem wystarczające wykazanie, iż np. pozwany zarejestrował znak towarowy lub domenę kolidującą z oznaczeniem przedsiębiorstwa powoda. Konieczne jest wykazanie, w jakiej dokładnie formie i okolicznościach używane są sporne oznaczenia należące do powoda i pozwanego. (Arkadiusz Michalak. Komentarz do art. 5 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. LEX)

W kontekście art. 5 u.z.n.k. przez używanie należy rozumieć faktyczne posługiwanie się danym oznaczeniem w obrocie. Tak więc w żadnym wypadku nie może być ono utożsamiane z rejestracją lub zgłoszeniem danego oznaczenia np. jako znaku towarowego lub firmy (tak też E. Nowińska, M. du Vall, Komentarz..., 2008, s. 78).

Jak wynika z powyższego celem omawianego przepisu jest wyeliminowanie sytuacji gdy na skutek używania przez naruszcyciela niezgodnego z prawem oznaczenia przedsiębiorstwa dojdzie do sytuacji wprowadzenia klientów w błąd co do jego tożsamości.

Podobnie zdefiniował ustawodawca cel regulacji art. 43³ k.c.

Zadaniem powódki w niniejszej sprawie było więc wykazanie, że kwestionowane oznaczenie pozwanej spółki wprowadzało w błąd potencjalnych klientów obu firm. Winna więc powódka wykazać, że stosowane przez pozwaną oznaczenie jej przedsiębiorstwa wprowadzało w błąd potencjalnych klientów lub kontrahentów.

Temu zadaniu, w ocenie Sądu powódka nie sprostała.

Jak wynika z materiału dowodowego pozwana spółka nigdy nie podjęła działalności gospodarczej pod wskazaną firmą. Co więcej z braku potrzebnej koncesji nawet takiej działalności na rynku paliw podjąć nie może.

Brak więc podstaw aby uznać za wiarygodne twierdzenia powoda, iż w przeszłości dochodziło do sytuacji gdy klienci powoda mylili obie firmy.

W tym zakresie za mniemające istotnego znaczenia dla sprawy uznał Sąd zeznania świadków T. i G..

W zakresie domniemanej konfuzji w obrocie gospodarczym spowodowanej zbieżnością nazw obu firm zeznania świadków były niekonkretne i niesprecyzowane. W zasadzie nie wiadomo nawet czy mówili świadkowie o pozwanym. Zeznania te sprowadzały się bowiem do tego, że świadek G. jednorazowo zasłyszał od nieustalonej osoby, że jakaś firma o zbieżnej z powódką nazwie oferuje paliwa po korzystnych cenach. W istocie nie wiadomo co i gdzie świadek ten zasłyszał a zeznania jego nie wskazują na jakikolwiek związek zasłyszanych informacji ze spółką pozwaną.

W sytuacji więc gdy zostało udowodnione, że pozwana nigdy nie podjęła działalności gospodarczej tym zeznaniom nie można nadać żadnego znaczenia w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu nie istnieje też realne niebezpieczeństwo zagrożenia wprowadzania w błąd potencjalnych klientów lub kontrahentów w przyszłości, gdy pozwana podejmie już działalność gospodarczą. Gdyby nawet uznać, że dla udzielenia żądanej przez powódkę ochrony wystarczające jest wykazanie, iż kwestionowane oznaczenie pozwanej stwarza realne zagrożenie wprowadzania w błąd kontrahentów to nawet ta przesłanka w niniejszej sprawie nie została wykazana.

W tym zakresie zasadnicze znaczenie ma fakt, że w toku procesu - po otrzymaniu sygnału o roszczeniach powoda - pozwana niezwłocznie zmieniła nazwę.

Nie ma więc obecnie nawet hipotetycznej możliwości wprowadzenia w błąd klientów którejkolwiek ze stron.

Biorąc pod uwagę wskazane okoliczności Sąd, w oparciu o treść powołanych wyżej przepisów i stosownie do art. 347 k.p.c. uchylił wyrok zaoczny wydany w dniu 21 listopada 2013 r. w pkt 1, 2, 3, 4, 6 i 7 i oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2 417 , 00 (dwa tysiące czterysta siedemnaście 00/100) zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego i opłata skarbową od pełnomocnictwa. W skład kosztów zasądzonych od powódki nie zaliczono kosztów sprzeciwu uznając, że zgodnie z art. 348 k.p.c. winna je ponieść pozwana.

SSO Leszek Guza